

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. Henrico post mortem falsum testamentum supponitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

DE EDVARDI VI. REGNO: CVIVS AVV-
culus hæreseos & Regni protector, Lutheranismum promulgat. De Cranmero primo Anglorum Apostolo: & quomodo Maria sola inter Principes Catholicam religionem professã sit.

CAPUT SEXTUM.

ARGVMENTVM.

- I. *Henrico post mortem falsum testamentum supponitur.*
- II. *Eduardus Seimerus regis avunculus, nepotis ac hæresis tutelam ultro suscipit, ac protegem se constituit.*
- III. *Lutheranismus in Anglia publice concionibus habitis primum divulgatur. Cranmerus Archiepiscopus Cantuariensis ex sacerdotum numero primus in Anglia uxorem ducit Hugonis Latimers, primi Anglorum (scilicet) Apostoli historia.*
- IV. *Martinus Bucerus, Petrus Martyr & Bernardus Ochinus in Angliam proficiscuntur.*
- V. *Nova religionis forma ab Anglicana Curia præscripta.*
- VI. *Sola Maria Eduardi regis soror, Catholicam religionem in aula Anglicana proficitur.*

IN sono, qui aures nostras ferit, ita se res habet. Ut interruptus reperitusque, quam continuus, sit molestior. At malorum, quæ animum lædunt, alia est ratio. Ea enim leviora & tolerabiliora videntur, quum eorum per intervalla sunt quædam remissiones, quam si nunquam patiantur nos respirare. Illa quidem, sub cuius pondere etiam nunc Anglia gemit, calamitas, tantum abest ut cessaverit per mortem Henrici, cum quo unã & schisma, & unde illud prognatum fuerat, odium eodem tumulo condendum putabatur; ut majus etiam incrementum acceperit, deincepsque indies in pejus progressa fuerit. Hæresis enim Henrici primum auspiciis concepta, edita in lucem fuit sub Regno pueri, cuius jam vitam describemus: ac Elifabertha deinde regnante ad justam magnitudinem excrevit. Neque enim ullius magis idonea auspicia esse potuissent ad spuriam illius Religionis augmentationem, quam illius, quæ publico Ordinũ Angliæ decreto spuria declarata fuerat. Vix exspiraverat Henricus VIII. quum qui lecto proximi erant, aliud testamentum, diver-

sum ab eo quod ipse condiderat, supposuerunt, & Henrici nomine obfignarunt. Quo scelere omnem Regiæ successionis legitimum ordinem interverterunt *Margaritam enim Henrici Septimi filiam majorem natu, quæ Jacobo Scotorum Regi Anno 1500, nupta fuerat, & ad quam post Henrici Octavi liberis legibus Angliæ jus Regni pertinebat, prætermiserunt, reliquis, quæ Henrici testamento continebantur, nihil immutatis, intenti in hoc ut imbecilli stirpe sublata ipsi in Regnum sese insinuarent, uti docuit eventus, quamvis is fortuna adversa conciderit. Et tamen ne sic quidem Testamento obtemperatum est proorsus quasi Deus ipse (punire volens in hoc mundo eum, qui ex hoc mundo sublatus jam fuerat) curasset, ut cujus tam formidabilis auctoritas fuerat, cum omnes jam contemnerent, & extremam ejus voluntatem infringere. Mors ejus per aliquot dies occultata nam, 3. Non. Ianuar. obiit, 7. Calen. Februar. divulgata est. & interea, quo factio opus esset, consultatum fuit. Tandem Eduardus Henrici ex Jana Seimera filius nonum ætatis annum agens, non tantum Rex, sed & summum Ecclesiæ Anglicanæ caput pronuntiatur. Quo factio ii, qui detestabili harum legum prima fundamenta jecerunt, quam parum cerebri haberent, testatum fecerunt, dum animas captivarunt sub illius spirituales auctoritatem, cujus ob ætatem teneram & servili similem conditionem nulla erat auctoritas. Nam quum omnium confessione nec infantium, nec puerorum, nec adolescentium ætas ad negociorum mundanorum procuracionem sit idonea: multo minus ad cœlestia expedienda inesse illis aliquam aptitudinem existimandum est. Sed ea est hæresis cœcitas, ut maximos quoque defectus minime omnium agnoscat. Equidem præviderat Henricus, quid ex filii sui imbecilli ætate eventurum esset mali: sed non satis providerat. Constituerat ille impuberi filio suo sexdecim gubernatores a quali potestare: ex quibus non pauci erant Catholici, nec quidquam antiquius habebant, quam exsequi, quod Henrico divinitus inspiratum fuerat, hoc est, ad Ecclesiæ Catholicæ unitatem & Sacræ Romanæ Sedis obedientiam totius Regni statum revocare. Sed qui potentia prævalebant, quum longe aliud animo agerent, haberentque sibi propositum hæresin promovere, & nollent res Ecclesiæ ablatas restituere; statuerunt impedire; ne Princeps in horum sexdecim Tutorum potestatem veniret; qui si ad rerum gubernacula ad-*

moti

moti essent, haud dubie negotiorum illas turbas confusionesque ad felicem aliquam tranquillitatem perduxissent.

II. Erat Iana Seimeræ frater, *Eduardus Seimerus*: hic quum esset Eduardi Regis avunculus, tunc Hertfordiæ Comes, sed paulo post Somerseti Dux, Zuinglianæ hæresios contagione infectus, statuit propria auctoritate seipsum creare Regis tutorem Regnique Protectorem. Quod & fecit, nullo contradicente, præter Thomam Vrisleum, virum Catholicum; quem Henricus summum Regis Cancellarium moriens reliquerat. Statim vero atque summam dignitatem adeptus fuerat, ut eam conservaret, non neglexit quâ plurimos beneficiis sibi obstringere, eorumque benevolentiam comparare, quibus Reipublicæ salute privata utilitas est antiquior. Itaque (quod facile erat) Regi puero autor fuit, ut novorum honorum accessio Regis nomine iis fieret, qui eos mererentur. Factus est ergo *Protector ipse Somerseti Dux*; *Parvus vero Essexæ Comes*, qui Catharinæ ab Henrico relictæ frater erat, Marchio Northamptoniæ declaratur; *Joannes Dudleyus Lilensis Baro*, Varuicæ Comes constituitur; *Thomas Seimerus Protectoris frater*, Sudliæ fir Baro & supremus Classis præfectus; *Richardus Riccius ac Edmundus Sheffeldus* equites aurati renunciantur Barones; omnes hæresici. Et his fundamentis Seimerus auctoritatem suam firmavit. *Thomam vero Vrisleum Cancellarium virum Catholicæ fidei deditissimum*. Suthamptoniæ Comitem declararunt quidem, sed eundem postea & Magistratu se abdicare coegerunt, & ex Senatu Regio tam illum quam *Arundeliæ Comitem*, quod essent Catholici, ejecerunt. Hoc modo quum omnium sibi animos conciliasset, simulque Regiam potestatem consequutus esset, prohibitu eam administrabat: adeoque absolutum imperium exercebat, ut omnia tam Ecclesiastica quam civilia non nisi ex ipsius mandato expedirentur: ipse & Governator, & Protector, & Prorex, & Propapa, & quid non? ira sui ex sorore nepotis puerilem aetatem gubernabat, ut quasi per ipsius os cuncta Rex loqueretur. Quare quum adhuc, licet in schismate, ritu & ceremoniis antiquis Clerici ordinaretur Zuinglianus ille voluit Ecclesiasticos omnes, ad nulla potestatis aut jurisdictionis exercitia aliter accedere, quam ex specialibus novi Regis mandatis, adimens illis Sacramentum Ordinis conferendi potestatem. *Cranmerus* ergo ipse, Archiepiscopus Cantuariensis, & ex antiquissimis

unus, non aliter quam novis Eduardi mandatis, iisque non semper & absolute, sed pro beneplacito pueri, datis ac duraturis, potestatem suam exercere cogitur. Sed ut appareat hæresios, serpentis Ecclesiæ hostis pestifero veneno inflatæ vanitas, ecce ipsas literas Regis, quibus ad istum Angliæ Primatem ita scribit

Eduardus Dei gratia, Angliæ, Franciæ & Hiberniæ Rex, supremum in terris Ecclesiæ Anglicanæ & Hiberniæ, tam in causis spiritualibus, quam temporalibus, Caput; Reverendo Thomæ Cantuariensi Archiepiscopo salutem: &c. Quandoquidem omnis juris dicendi auctoritas atque etiam jurisdictio omnimoda, tam illa quæ Ecclesiastica dicitur, quam secularis, à Regia potestate velut à supremo capite manat, &c. Ad ordinandum igitur quoscunque intra diocesi tuam Cantuariensem, & ad omnes etiam sacros & presbyteratus ordines promovendum, per præsentem ad nostrum beneplacitum duraturus, tibi damus potestatem.

Has atque hujusmodi alias deteriores etiâ Constitutiones Protector Eduardus Seimerus fecit, & Tēpla, quæ Henrici rabies reliqua fecerat, perrexit destruere. Henrico enim propositum fuerat, tantum auctoritatem Pontificiam impugnare, & immortuam illam rupem, cujus fundamenta is jecit, qui oravit, ne deficeret fides illius visibilis capitis, quod ipse ex hoc mundo migrans nobis reliquit. Sed ut melius res succederet, Novus hic Eduardi Protector publico edicto prohibuit, ne quisquam Catholicorum de cathedra ad populum verba faceret, aut Ecclesiæ Catholicæ doctrinam annunciarer, solis Lutheranis & Zuinglianis docendi permessa potestate, quibus facile erat, quum nemo publice contradicere auderet, dolis populum ductare. Hi, ut Foxius scribit, nihil urgebant majore vehementia quam Regem, quum esset & Ecclesiæ & Regni caput, in utroque non minorem habere tum Ecclesiasticam tum civilem potestatem in hac tenera sua aetate, quam habiturus esset jam grandior effectus. Cranmerus quoque ubique inculcabat, Regem adolescentulum plus habere in capite scientiæ Theologicæ, quam cunctos Angliæ Episcopos.

III. Factum est hoc edicto, ut quasi clausis cæli portis, obseratoque divini numinis favore, inferni abyssus apertis faucibus eructaverit ingentem numerum hæreticarum pestium sive locustarum, quæ certatim tum eloquentiam suam ostentabant, tum hæresim profeminabant. *Cranmerus Cantuariensis Archiepiscopus* inter primos prodiit in medium,